

Atacamaöknen, Chile 2013.

Vid vår två veckors rundresa i Atacamaöknen i norra Chile i februari 2013 kom vi första dagen till en kuststad som heter Mejillones (uttalas Mechijones), strax norr om Antofagasta. Staden har två delar. Den ena och där vi övernattade är den äldsta delen och är en liten fiskestad/by. Den andra delen, som ligger längre norrut och som är den "modernare" delen, består av ett jättestort industriområde med utskeppningshamn för koppar. Chile är världens största kopparproducent och en kille som jag kunde kommunicera med på min knaggliga spanska, berättade att all koppar som skeppas ut härifrån går till Kina. Det kändes ointressant att besöka detta område, så vi höll oss hela tiden i den äldre och lilla stadsdelen.

Vi vistades i denna stad under tre nätter och två hela dagar, en dag på vår väg norrut och den andra när vi var på väg tillbaka söderut. Denna stad är definitivt ingen turistort, även om vi kunde se att det var en viss turism och att folk kommit till sta'n för att bada. Under dessa dagar kunde vi inte en enda gång notera någon turist som vi skulle tro kom från Europa eller (någon gringo) från Nordamerika. Jag talade med några personer och de var badturister från Santiago.

I södra delen av Mejillones, där vi höll till, ligger en c:a 400 m lång sandstrand. I dess norra ände finns en stor pir som är många m hög och c:a 100 m lång rakt ut i Oceanen. Norr om piren började industriområdet och där var också sandstranden slut och alltså inget ställe för några att vistas på.

Alla ställen som vi har sett längs havet har minst en liknande pir som når långt ut. Detta på grund av att det är mycket stor tidvattenskillnad längs Stilla-havskusten. De når så långt ut för att båtarna skall kunna lägga till även vid lågvatten. Det var just på piren som det är mest liv och rörelse under dagarna. Här landar man all fisk som de små fiskebåtarna kommer in med under dagarna. Längst in mot land där piren börjar, ligger en byggnad där all fiskrensning sker av landad fisk. I sta'n finns många restauranger där man på kvällarna kunde äta olika fiskrätter, som inte alls var dyra. Inte som hemma i Europa, där fisk nästan alltid är en mycket dyr maträtt på restaurangerna. Vi åt någon typ av fisk varje kväll. En av de godaste fiskarna vi åt är en liten plattfisk och heter på spanska "reineta".

Alla människor vi träffade var glada och ställde gärna upp och lät sig fotas. Lägga märke till en detalj i fotot. Längst bort till höger står en kille i blåvit randig skjorta på en stege och skruvar i ett mätinstrument. Det är ett ekolod riktat lodrätt neråt mot vattenytan och det mäter vattennivån. Det ingår i ett varningssystem mot tsunamis. Jag uppfattade saken som att om vattenytan drastiskt sjunker flera meter mycket snabbt är en tsunami på gång inom några minuter. Uppe i sta'n finns varningssirener och skyltsystem som anger vart och hur långt man måste springa för att sätta sig i säkerhet vid en tsunamivarning. Det finns anledning till att ha ett sådant system här. I Chile är det vanligt med jordskalv någonstans varje dag.

Vid sidan om och utanför piren ligger ett hundratal uppankrade småbåtar, som också fungerar som små privata fiskebåtar. Längre norrut mot hamnområdet kunde vi se några större fiskebåtar, ungefär lika stora som de vi har i Sverige på västkusten. För att ta sig ut till sina båtar anlitar fiskarna små handrodda "taxibåtar" som fraktar dem ut till småbåtarna och som också hämtar när de lagt till efter avslutat fiske. Den landade fisken fraktas in till rensningshuset inne på land på handdrivna kärror.

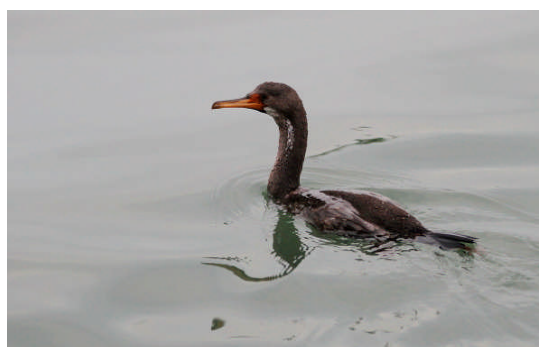
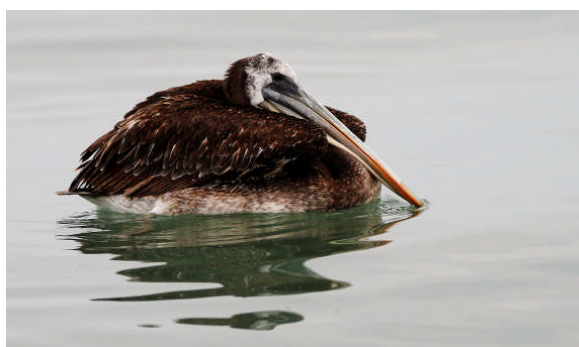

En "taxiroddbåt" som hämtar hem fiskare som ankrat upp sill båt längre ut. Notera pelikanerna på båten bakom.

En ung kille som jag studerade vid sjutiden en morgon. Till vänster är han på väg tillbaka till piren efter att ha skjutsat ut ett par fiskare. Han verkade mycket trött och hade svårt att hålla sig vaken när han satt och väntade på en ny körning.

Runt om, under piren och mellan alla uppankrade småbåtar är det ett fantastiskt djurliv. Det är sjölejon, pelikaner, skarvar, måsfåglar av olika slag som simmar omkring lite överallt. Pelikanerna använder de uppankrade småbåtarna som viloplats och man kunde ibland se att det var ganska packat med pelikaner på dessa båtar.

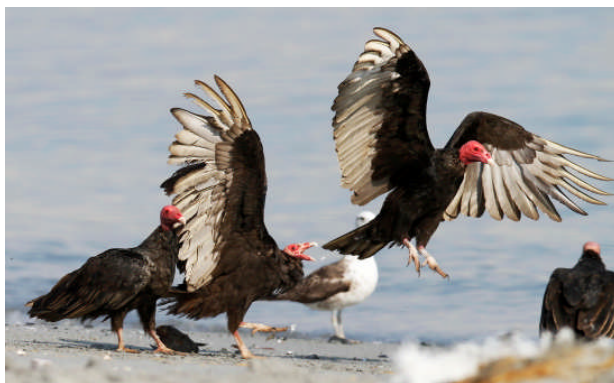

En pelikan och en skarv.

Vi rörde oss mycket ute på piren och jag märkte att folk tittade lite extra på oss och jag tänkte att de undrar nog vad vi är för några och varifrån vi kommer. Det kändes att många ville prata och det var faktiskt flera som vågade. Tack vare detta kom jag i samspråk med ganska många eller åtminstone flera stycken och de blev mycket intresserade när jag berättade att vi kom från Sverige. De har antagligen hört mycket gott om Sverige och är otroligt intresserade av hur saker och ting är här hos oss. Det finns också många chilensare som kom till Sverige efter militärkuppen 1973 och som flyttat hem till Chile igen. De kan ofta också lite svenska. Vi träffade en sådan som kunde berätta på mycket knagglig svenska. Här på piren fick jag nog mina bästa lektioner i spanska någonsin, då jag fick babbla på så mycket jag ville. Jag tror inte att vi träffade någon som kunde engelska.

Medan jag stod ute på piren och talade med en kille kom plötsligt denna fågel och satte sig alldeles intill oss, endast ett par meter bort. Vi backade någon meter så att jag fick några bilder på den. Jag vet inte vad det är för exakt sort, men i mitt tycke är det någon sorts drom eller häger. Storleken är lite större än en kråka. Kolla vilka rejäla fötter den har! Fantastiskt att möta fåglar som är så orädda för oss människor att de inte bryr sig ett dugg om att vi står alldeles intill! Antagligen hade fågeln vant sig med att komma då och då och få sig någon fiskbit som någon slängt.

Inne på stranden var det ett himla fågelliv när det inte var för många badande där. Till vänster några kalkongamar. Storlek är lite större än våra trutar, kanske som en ormråk. De är mycket vanliga här och finns nästan överallt. Till höger en fågel som liknar någon av våra spovar.

Ute på piren pågår kommersen för fullt med nyfångad fisk

och inne i fiskhuset rensas fisk och musslor för fulla muggar.

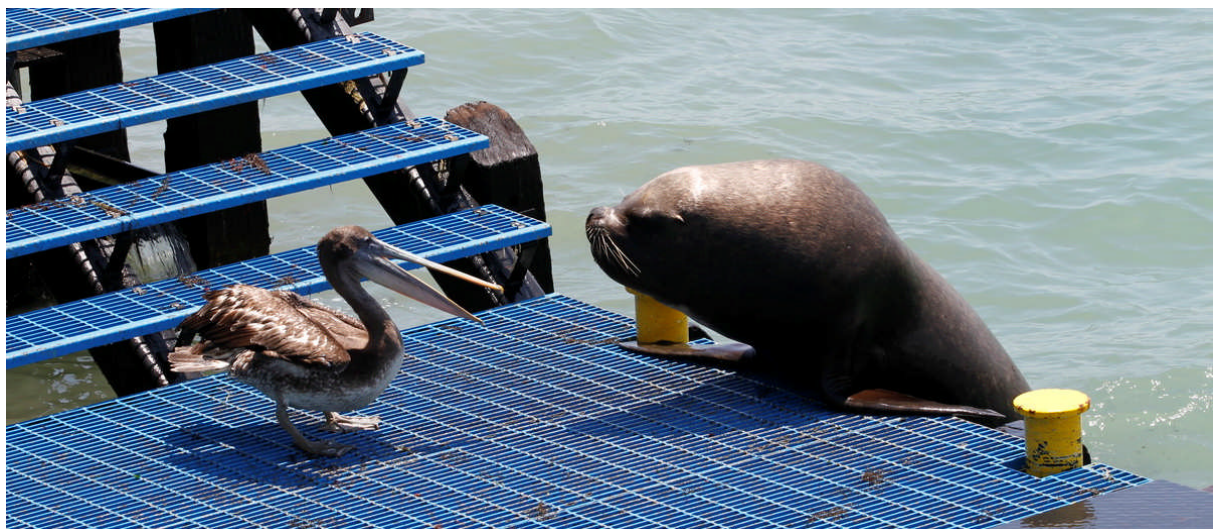
Det är en fantastisk upplevelse att gå där borta vid Stilla Havets kust och studera livet i en liten stad och samtidigt känna att folk faktiskt verkar ha det riktigt bra. Alla vi mötte och träffade var mycket glada och tillmötesgående och ställde upp på fotografering.

Brandkåren ställer gärna upp på ett gruppfoto efter att de varit nere vid havet och övat något.

Samma gäng som jag träffade ute på piren tidigare och fortfarande lika glada.

Någon slängde ner en fisk till en pelikan som höll till längst ner på en plattform strax över vattenytan där trappan slutade. Ett sjölejon uppfattade också situationen, men kom precis för sent. Pelikanen hade just kastat i sig fisken, så sjölejonet fick så snabbt glida tillbaka i vattnet.

Ett par badbilder vill jag också ha med. Oftast var det väldigt lugnt och endast små vågor kom mot land (kolla de övriga bilderna), men ibland eller om det är som jag tror, vid vissa tidvattenlägen kan det komma våldsamma vågor. Det är nog så att det alltid är stora vågor ute till havs, som vid lågvatten aldrig når land på grund av att det är för grunt. Vid högvatten däremot är "motståndet" mindre och då kan de nå ända in till stranden och när det blir tillräckligt grunt reser de sig höga och utvecklas till s.k. "dumping waves". Dessa vågor kan vara väldigt luriga och ibland mycket farliga, då de inte bryter förrän de kommer ända in mot land och där slår de till med våldsam kraft när de kollapsar. Är man inte på sin vakt kan man kastas mot land och slå sig rejält eller sugas med det utströmmande vattnet. Man kan nog säga att dessa vågor fungerar som en mini-tsunami.

Vår sista kväll i Mejillones. Där ute på reddan kan vi se de större fiskebåtarna. Jag såg dem aldrig inne vid piren så de kanske landade sin fångst i den stora hamnen längre bort.

Fantastiskt trevliga människor här. Alla ställde upp på fotografering och såg glada ut. Man får goda känslor i kroppen när man tänker på Mejillones. Vi åker gärna tillbaka till norra Chile. Bakom ungdomarna syns piren.

Reinhold Skoglund (fortsättning följer)